

[Kjeldgaard Iversen.]

629 — jeg beder om tilladelse til et kort citat —:

„at der i dette land ikke foretages registrering af personer blot på grund af deres politiske overbevisning.“

Så står endnu det alvorlige spørgsmål tilbage, som også det ærede medlem hr. Johs. Christiansen var inde på: Hvad anvendes disse kartoteksoplysninger til i dag, og hvad vil man anvende dem til i fremtiden? Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen nævnte en række tilfælde, hvor det kunne se ud, som om man har brugt kartoteket, samtidig med at man har undersøgt ansøgninger om visum, og jeg vil derfor præcisere spørgsmålet til den højtærede minister således: om man bruger disse kartoteker, når folk søger myndighederne om en eller anden tilladelse, f. eks. visum. Hvis det er tilfældet, så vil jeg have lov til at betragte det som forfølgelse af folk af politiske grunde. Selve eksistensen af disse kartoteker over danske borgeres forhold, specielt politiske forhold, er, synes jeg, yderst betænkelig. De vil, uanset hvordan de administreres, skabe mistillid i befolkningen overfor politiet og skabe en frygt i befolkningen for åbent at give udtryk for politisk indstilling.

Må jeg lige sige til den højtærede minister, at de samfundsfarlige personer almindeligvis ikke er dem, der offentligt vedkender sig deres politiske ståsted og mening, selvom denne mening går mod bjergets politik, men de samfundsfarlige personer er dem, der arbejder under jorden, anonymt, eller forsøger at føre en politik, der i dølgsmål fører befolkningen ud i forkert retning. Jeg troede iøvrigt, at man havde lært tilstrækkeligt af Tyskland og Rusland, hvad diktaturets hemmelige politi og spionage overfor befolkningen betyder.

(Kort bemærkning).

Aksel Larsen: Ja, når der tales om politiske kartoteker, og når regeringen synes at ville lade det være nok med de mere eller mindre uklare bemærkninger, justitsministeren fremsætter, så må det være tilladt at gøre opmærksom på, at også hæren har en efterretningstjeneste, der samarbejder med politiets efterretningstjeneste, at også hærens efterretningstjeneste fører kartotek, og at vi med eller uden uartigheder ikke fra forsvarsministeren har hørt noget om

hærens hemmelige kartoteker, men vi ved i hvert fald så meget, at når Wibolts pressetjeneste skulle have så fine kontorer og så meget personel, var det ikke, fordi der skulle sendes så mange oplysninger ud til pressen, men for at man kunne sidde og foretage udklip af aviserne og få registreret alt om personer, som man mente var i uoverensstemmelse med regeringens politik.

Nu må jeg iøvrigt tillade mig at bemærke, at da justitsministeren første gang i denne forbindelse havde ordet her i folketinget — det var den 31. oktober —, sagde ministeren, at såvidt det var ministeren bekendt, foretager politiet ikke andet, end hvad der må være nødvendigt til politimæssig efterforskning på samme måde som i andre kriminelle sager, altså med andre ord, man registrerer overhovedet kun folk, der begår kriminelle forbrydelser — det dækkes jo af ordene „kriminelle sager“. Med den forklaring, justitsministeren gav i går, kommer ministeren jo noget nærmere til det rigtige, idet hun nemlig erkendte, at man registrerede personer, som intet ulovligt har begået, som end ikke mistænkes for at have begået noget ulovligt, men som holdes under opsigt af hensyn til — som ministeren sagde — politiets forebyggende arbejde, og i den forbindelse kom ministeren med en henvisning til, at folk, der har begået brandstiftelse, holdes jo også under opsigt. Men man registrerer jo dog ikke folk, om hvem det bare kan tænkes, at de muligvis kunne begå brandstiftelse. Skulle man det, skulle man jo registrere alle, der går med tændstikker i lommen og muligvis kunne tænkes en gang at ville bruge disse tændstikker til at tænde ild med.

Ministeren har tidligere sagt, at man ikke registrerer folk af hensyn til deres politiske anskuelser, men i går har hun erkendt, at man i særlig grad interesserer sig for personer med medlemsskab i visse partier, eller som arbejder med fredsopråb og lignende, og i den forbindelse kom hun, som om hun på den måde skulle imødegå kritikken, ind på Skanderborgeksemplet og fortalte om folk, der gik rundt med DKU-emblemer og under falsk foregivende samlede underskrifter og selv skrev falske navne under. Må jeg tillade mig at gøre opmærksom på, at justitsministeren udmærket godt ved, at det er folk, der er afvist som medlemmer af det kommunistiske parti, og det, at de gik med en nål i frakkeopslaget, beviser